

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ' - φύλ. 17 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 25 ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ 1915 * ΑΡΙΘΜΟΣ 562

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΞΕΦΥΛΛΙΖΟΝΤΑΣ ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ
ΣΤΙΧΩΝ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

3.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΑΔΕΡΦΟΣ ΜΟΥ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Διὰ στόματος Πάπ.
ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ ΓΚΕΪΓΕΡΣΤΑΜ. Τὸ βιβλίον τοῦ μικροῦ
ἀδερφοῦ (συνέχεια).
ΚΩΣΤΗΣ ΚΟΝΤΟΣ. Ἄνθινα Τραγούδια.
Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ. Ἀεροπόρος.
ΟΡΝΙΘΗΣ. Τὸ ἁγιοκέρι.
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Ξεφυλλίζοντας ἓνα βιβλίον στίχων
(τέλος).
ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ. Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟ-
ΣΗΜΟ.

ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

ΑΔΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΚΥΡΓΕΡΗ

Ἄκόμα πὺ ψηλότερα κ' ἀπ' τὸν ἀετὸ, κ'
[ἄκόμα
ψηλότερα ἀπ' τὰ γνέφη,
Ποὺ νὰ μὴν ξεχωρίζει ἡ γίς, τὸ μάτι ἐκείθε
[ὡς στρέφει,
Παρά σὰ σβῶλος χῶμα.
Ψηλότερα ὅλο νὰ πετᾶς νοῦς καὶ καρδιά,
[ν' ἀγγίζεις...
Τὸ θολωτὸ μὲ τ' ἄστρα,
Καὶ σὰν ἀφίνεις τὸ κορμὶ, μέσ' ἴστην αἰθέ-
[ρα πάστρα
Σὰν πέτρα νὰ λαμπρίζεις
Διαμαντικῶς, σὲ ἀντίφεγγο τὸλόχρυσο τοῦ
[Φοίβου,
Κένω θὰ κατεβαίνεις
Μόρμη καὶ χάρη ἐφήβου
Νὰ φαίνεσαι θνητὸς ὑγιὸς οὐρανογεννημένης.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Ἡ ἀμέσως παρακάτω μικρὴ σειρὰ τῶν τραγου-
διῶν (σ. 145—163) τῶν γεννημένων ἀπὸ τὴν ἐντύ-
πωσιν κ' ἀπὸ τὴ συγκίνησιν μπροστὰ σὲ ἀρχαῖα χαλά-
σματα καὶ σὲ ἀρχαῖα πλάσματα καὶ φαντάσματα,
πρέπει καὶ αὐτὴ νὰ κοιταχθῆ ἀπὸ γωνιὰν ἀνάλογη πρὸς
ἐκείνη πού σταθήκαμε γιὰ νὰ γιναντέψουμε τὰ εἰκο-
νίσματα πού δανείστηκε ὁ ποιητὴς ἀπὸ τὸν ἐπικὸν
πίνακα τῆς τελευταίας ὥρας. Τὰ χαρακτηρίζει πῶς
πολὺ προσπάθεια καὶ διάθεσις ὄχι ἐξαρχαϊσμοῦ, τρό-
πον τινά, τοῦ ποιητῆ, συρμένον ἀπὸ τὸ ξῆνοιγμα καὶ
κυριευμένον ἀπὸ τὴν ἀντικειμενικὴν ὀπωσθήποτε ἀνα-
παράστασις τοῦ κόσμου του, μὴ προσπάθεια καὶ διά-
θεσις, μὲ τὰ μοτίβα τοῦ περασμένου, νὰ ξεμυστηρευτῆ
ὁ ποιητὴς τὰ τωρινά του, μένοντας ὅσο μπορεῖ νέος.
Τέτοια, καὶ μὲ ὅλη τὴ ζωηρὰ τονισμένη ἐπίκλησις
τῆς «Κόρης τοῦ Πριάμου», τὴ περισσότερο τὸ ὑπο-
δειγματικώτερο, εἰ στίχοι «Σὲ μιὰ Κόρη τῆς Ἀχρο-
πόλεως». Μὰ δὲ θὰ ἐδλεπα ἴσως τὴν ἀνάγκη ξεχωρι-
στὰ νὰ σταθῶ ἀπὸ πάνω τους, ἀνίσως δὲν τελειώνανε
μὲ τὸ ξαφνιστικὴς γιὰ μένιν ὁμορφιάς μυστηρικὸ
ὁμολόγημα τοῦτο :

Πόσες γενιὲς γενιῶν ἐπέρασαν
Γιὰ νᾶρθῆ ἡ μέρα, ἡ ὥρα ἐκείνη,
Καὶ πόσες ἄλλες θὰ περάσουνε
Γιὰ νᾶρθῆ δευτέρα φορὰ!

Ἦ θαῦμα! Οἱ πόνοι ἐβαλταμώθησαν
Κ' ἐσώπασαν οἱ αἰῶνοι θρηνοὶ
Κι' ἀπλώθηκε στὰ κορὰ χαλάσματα
Μιὰ οὐρανογέννητη χαρὰ.

Ἦλο τὸ φῶς πού ἦταν τὰ μάραρα
Τὸν ὕπνο αἰῶνων κοιμισμένα,
—Χρυσάφι τῶν ματιῶν ἀλόγιαστο—
Τὸ σκόρπισαν σὲ μιὰ στιγμὴ.

Κι' ὀλόρθοι οἱ στῦλοι ἀκέρια ἐστύλωσαν
Τ' ἀετώματα τὰ γκρεμισμένα,
Στὸ βάθρο ὑψώθησαν τ' ἀγάλματα
Κι' ἀναψαν οἱ σβυστοὶ βωμοί.

Καὶ κάτι ὄρατο σὰ δοξολόγημα,
Πρὸς τ' οὐρανοῦ τὴ θεία γαλήνη

ΣΑΔΔΗ.—Ἦ ἰσχυρὸς τῆς γῆς! Μὴν ἀφίνεις τὴν καρδιά
σοὺ νὰ παρασυρθεῖ σὲ πάθος τυφλὸ γιὰ μιὰ γυναῖκα.